

[Lenger]

ler, der kunne modvirke det stigende antal bortførelser til udlandet.

Alternativet til den nuværende praksis er, at de forældre, der ønsker deres børn tilbage til Danmark, selv må rejse til de pågældende lande og ofte kaste sig ud i særdeles farlige situationer, hvis konsekvenser er helt uoverskuelige for både dem selv og børnene.

Svar (21/12 84):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Ifølge straffelovens § 215 straffes den, som unddrager en person under 18 år forældres myndighed eller forsorg.

Ikke desto mindre forekommer det i en række tilfælde, at en af forældrene, typisk en udenlandsk fader, i strid med den danske moders ønske bortfører fælles børn til udlandet eller nægter at bringe dem tilbage. »Internationale barnebortførelser« er et ulykkeligt fænomen, der påkalder sig stigende opmærksomhed på internationalt plan. Det har været taget op i FN, i Europarådet, af EF og af Haagkonferencen om international privatret. Der foreligger 2 multilaterale konventioner, som tilsigter at dæmme op for problemet: en europæisk konvention af 20. maj 1980 om anerkendelse, gennemførelse og genoprettelse af forældremyndighed (Luxembourgkonventionen) og en konvention af 25. oktober 1980 om de civile retlige aspekter af internationale barnebortførelser (Haagkonventionen). Konventionerne gælder imidlertid kun for de (få) lande, der har tiltrådt dem. Spørgsmålet om de nordiske landes tiltrædelse er fremdeles genstand for overvejelser. Da landenes lovgivning om forældremyndighed er så forskelligartet – ofte er der tale om uforenelige retssystemer – volder en gensidig anerkendelse af forældremyndighedsafgørelser selvsagt betydelige vanskeligheder. Etablering af bilaterale aftaler om forældremyndighed er derfor en meget kompliceret sag.

Inden for det muliges rammer gør udenrigstjenesten selvsagt sit yderste for at bistå danske mødre med at få deres bortførte børn tilbage. Dog kan der i realiteten bl.a. på grund af den manglende internationale regulering af forholdet i flertallet af tilfælde ikke gøres stort andet end at søge kontakt formidlet mellem sagens parter og appellere til bistand fra implicerede udenlandske myndig-

heder. Ofte vil den eneste mulighed være, at den danske part anlægger sag ved domstolene i børnenes opholdsland, men chancerne for at få medhold er i reglen små. For de muslimske lande gælder det generelt, at forældremyndigheden så godt som undtagelsesfrit er hos faderen.

I anledning af det stillede spørgsmål har ambassaden i Algeriet afgivet en udtalelse, som illustrerer problemernes kompleksitet. Jeg har valgt at citere direkte fra ambassadens indberetning, hvis konkluderende betragtning jeg deler:

»Tilfældene er forskellige. For to børns vedkommende er forældremyndigheden tilfaldt faderen, for fire andres er der ikke truffet bestemmelse om forældremyndigheden. For de øvrige seks børns vedkommende har moderen forældremyndigheden, men forældrene til tre bortførte søskende bor på ny sammen i København, og for ét barns vedkommende har moderen efter besøg hos barnet i Algeriet besluttet sig til at acceptere situationen.

Både ved den første bortførelse, vi kender til, som er fra 1976, og efter at serien af nye bortførelser begyndte i december 1982, har vi gennem ambassaden været i forbindelse med de algeriske myndigheder.

I nogle tilfælde har mødre imidlertid udtrykkeligt anmodet ambassaden om ikke at underrette myndighederne, idet de var bange for, at det blot ville gøre ondt værre. Den omstændighed, at der er ret få sager, og at de er af ny dato og desuden ret forskelligartede, har medført, at spørgsmålet om indgåelse af en generel aftale hidtil ikke har været inde i billedet.

Spørgsmålet er ikke specielt for Danmark. Et land som Frankrig er i en tilsvarende situation og har valgt at indlede forhandlinger med Algeriet om en familieretskonvention, som menes også at kunne danne grundlag for et samarbejde mellem myndighederne i bortførelsessager. Da sagen er på forhandlingsstadiet, kan foreløbig intet nærmere oplyses.

Hvis Danmark indgår en hertil sigtende overenskomst – med Algeriet eller med andre lande – ville det dog ikke blive en »udleveringsaftale« (det udtryk, spørgeren anvender), men i gunstigste fald en aftale, der måske kunne danne grundlag for medvirken fra myndighederne i det andet land til at opnå